

BRITTANY CAVALLARO + EMILY HENRY

MITÄS TYTÖT

SUOMENTANUT SUSANNA SJÖMAN

KARISTO
HEI SINKI

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *Hello, girls*

Copyright © 2019 by Brittany Cavallaro and Emily Henry
All rights reserved.

Published in agreement with the author, c/o BAROR
INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53191-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Lanalle, tuhmalle tytölle, jonka sydän on kultaa

YKSI

Winona Olsen katseli, kuinka hänen isänsä käveli näyttämölle pehmeästi valaistun juhlasalin poikki aaltoilevien suosionosoitusten saattelemana. Isä muistutti sinisessä liituraitapuvussaan suurta valkoista haikalaa, jollaisia äiti oli vienyt pienen Winonan katsomaan Kingsvillen akvaariotaloon.

Heillä oli ollut kausiliput, ja Winona muisti äitinsä usein todenneen raukeasti: ”Ne uivat nukkuessaankin. Voitko kuvitella, Nony? Miltä tuntuisi uida ja liikkua unissaankin pääsemättä koskaan pois? Sitä olisi vain akvaarion vankina.”

Juhlasalin näyttämön luo ehtinyt isä nousi lavalle ja käteteli illan emäntää.

”Olet varmasti ylpeä”, Winonan oikealla puolella istuva hopeahiuksinen nainen supisi aplodien raikuessa. ”Oliko tämä jo kolmas kerta, kun isäsi saa Muutoksenteijä-palkinnon?”

Winona väläytti naiselle täydellisen symmetrisen hymyn. Se oli vaisumpi ja kapeampi versio näyttämöllä nähdystä tuhannen megavatin säteilevästä virnistyksestä. ”Toinen”, Winona vastasi.

Nainen nojautui takaisin tuolin selkänojaa vasten toinen käsi rinnalle painettuna ja ihastunut yllättyneisyys levisi hänen kasvoilleen. Winona tiesi tavanneensa naisen aiemminkin hyväntekeväisyyslounaalla tai palkinnonjakotilaisuudessa. Pohjoisessa Michiganissa oli rajallinen määrä avokätisiä hyvän-tekijöitä, ja he vuorottelivat puheidenpitäjinä ja kohteliaina keskustelun ylläpitäjinä samoissa tilaisuuksissa vuodesta toiseen. Winonan isä oli todellisuudessa voittanut huomattavasti lukuisampia hyväntekeväisyystyön kunnianosoituksia kuin hän oli juuri myöntänyt naiselle, mutta isän mielestä olisi osoittanut huonoa makua Winonalta luetella ne kaikki. *Hyvä maku* kuului Stormy Olsenin suurimpiin vahvuuksiin.

Hänen mittava palkintosaaliinsa joutui kilpailemaan modernin taiteen kokoelman sekä laatikoista pursuavien laatukellojen, kaapissa riveittäin roikkuvien ylellisten mittatilauspukujen ja Winonan vaatehuoneen täyttävien Tory Burch -leninkien kanssa.

”Isäsi suorastaan *ylistää* sinua, tyttö hyvä”, nainen jatkoi. ”Hän kertoi, että aloitat ensi vuonna Northwesternin yliopistossa.”

Winona hymyili. ”Niin todella aloitan.”

Nainen nojautui jälleen takaisin tuolilleen Winonan isän aloittaessa juhlapuheensa.

”Wow”, Stormy aloitti ääni liikutuksesta väristen. Hän oli sentimentaalinen kaveri, ja yleisö rakasti sitä piirrettä hänessä. Kovin moni muu meteorologi ei osannut muodostaa aamun sää tiedotuksesta liikuttavaa, tunteisiin vetoavaa raporttia. Hänessä oli *jotain* sellaista, mikä sai ihmiset pyytämään häntä istumaan kanssaan oluelle tai kahdelle jutustelemaan niitä näitä. Mies huokui kiltteyttä ja hyviä tekoja, pieniä ja suuria. Hän oli iskostanut ainoan tyttärensä – elämänsä valon – mieleen rakkauden tähän kaupunkiin, jota itsekin rakasti syvästi. *Muistakaa Yläniemimaan asukkaat, pienikin auringonpilkkahdus voi pelastaa päivän.*

Näyttämön spottivalo osui isän Rolex-rannekelloon heittäen valonvälähdyksen koko saliin. Winona tajusi olleensa muissa maailmoissa – sellaista oli tapahtunut viime aikoina usein – ja pakotti itsensä keskittymään uudelleen isänsä kii-tospuheeseen. Hän halusi muistaa sen parhaat palat voidakseen toistaa ne autossa matkalla kotiin. Hän tiesi isän ilahtuvan sellaisesta.

”...ja tarkoitan tätä todella, kun sanon: te Kingsvillen asukkaat olette tehneet tehtäväni helpoksi. Sanotaan, että jos rakastaa työtään, ei joudu työskentelemään päivääkään elämästään, ja arvatkaapa mitä? Minun on pakko myöntää, että tuo on pitänyt paikkansa kohdallani näiden kuudentoista vuoden aikana, joina olen uurastanut viitoskanavalla. Hyvät ystävät: minä rakastan työtäni. Mutta tänä vuonna, kun olen saanut tehdä töitä yhdessä Brain Storm Girlsien kanssa...” Hän nielaisi ja yritti koota itsensä yleisön nauraessa kyöneleet silmissä. ”En ole kovin hyvä puheiden pitäjä, olen pelkkä säämies, joten pyydän jo etukäteen anteeksi seuraavia ontuvia sanaleikkejä.”

Hyväksyvä naurunhyminä velloi salissa Stormyn vastaanottaessa lasisen palkintonsa. ”Vuosia sitten, kun menetin vaimoni Katherinen, tuntui kuin pyörremyrsky olisi repinyt koko elämäni kappaleiksi. Minulle ei jäänyt muuta mahdollisuutta kuin kerätä palaset talteen. Tiesin, etten milloinkaan saisi takaisin ihanaa yhteistä elämäämme, mutta tiesin myös, että minun oli pakko yrittää rakentaa se uudelleen. Tiesin, että minun tulisi tehdä kaikkeni tyttäreni eteen, vakuuttaa hänet siitä, että koko maailma oli hänen ulottuvillaan. Jos tiedossa oli keinoa säätä, voi pojat, rakensin hänelle kuin elokuvan lavasteet, jossa oli hiekkaranta, palmuja ja sinitaivas. Sellaista me vanhemmat teemme lastemme eteen, eikö niin? Huolehdimme siitä, että aurinko kohooa heidän taivaalleen joka päivä, kunnes he ovat kyllin vanhoja tekemään sen itse.”

Tuo kohta, Winona mietti. Tuo on se kohta, joka sinun täytyy toistaa. Isä pitäisi siitä. Hän kohensi ranteessaan olevaa Cartierin kultakorua, painoi metallia tiukasti ihoa vasten. Sen tempun hän oli kehittänyt iskostaakseen jonkin tärkeän asian mieleensä. *Älä unohda tätä. Huolehdimme siitä, että aurinko kohoaa heidän taivaalleen joka päivä, kunnes he ovat kyllin vanhoja tekemään sen itse.* Täydellinen lainaus, joka kannattaisi lausua isälle uudelleen.

”En kuitenkaan ymmärtänyt silloin”, Stormy jatkoi, ”etten itse joutunut kannattelemaan meitä. Tyttärestäni tarttuva ilo, ikuinen toivo, lasten kyvykkyys, se, jos mikä toi valoa elämäni. Yhteistyö Brainstorm Girlsien kanssa on ollut enemmän kuin työtä, joka ei tunnu työltä. Se on ollut kuin toinen aurinko, joka on noussut taivaalleni.” Hän kohotti katseensa yleisöä kohti. ”Ja muistakaa Yläniemimaan asukkaat...” hän sanoi.

”...pienikin auringonpilkahdus voi pelastaa päivän”, yleisö toisti yhteen ääneen ja puhkesi raikuviin aplodeihin.

Winonan oikealla puolella istuva hopeahiuksinen nainen nousi tuoliltaan ja innosti koko yleisöä taputtamaan seisaal-laan.

”Kerrassaan liikuttava puhe!” hän huusi kumartuessaan Winonan puoleen.

Winona oli niin keskittynyt sisäiseen keskusteluunsa – *aurinko kohoaa, aurinko kohoaa, aurinko kohoaa* – että hän oli vastata naiselle niillä sanoilla. Sen sijaan hän painoi rannekorua ihoaan vasten ja hymyili leveästi suloista hymyä. ”Isäni on harvinaislaatuinen mies.”

Poistuessaan lavalta Stormy sokaistui hetkeksi kirkkaissa valoissa, hän kompuroi ja astui ohi ylimmän porrasaskelman.

Kaikki tapahtui sekunnissa, lyhyenä välähdyksenä, mutta Winona näki sen kuin hidastettuna.

Hänen vatsassaan nytkähti kuin vapaapudotustornissa ja hänen mielensä ja katseensa terävöityivät seuraamaan näkyä täydellä tarkkuudella.

Stormyn ylellisten loafereiden liukas kanta osui askelman reunalle siihen kohtaan, jossa ei ollut karheaa teippiä, ja lähti liukumaan alaspäin.

Hänen painopisteensä nytkähti taaksepäin ja hän menetti kehonsa hallinnan.

Hänen charmantisti harmaantuneet hiuksensa heilahtivat taakse-taakse-taakse. Hänen kasvoilleen levisi hohtavan valkoinen hymy – joka oli merkki pelästyksestä – juuri samalla *millisekunnilla*, kun...

Hänen takaraivonsa iskeytyi kopsahtaen näyttämön reunan.

Veri valui ulos kruunun lailla hänen kallostaan. Salista kuului kiljahduksia. Hopeahiuksinen nainen alkoi kirkua ja rojahti pyörtyneenä tuolilleen. Juhlan juontaja riisui jostain syystä puvuntakkinsa – kenties veri on vaikea puhdistaa italialaisesta villakankaasta? Tai kenties sen vuoksi, että Sturgis ”Stormy” Olsen saattaisi palella maatessaan portailla oudossa asennossa? Juontaja ryntäsi lavan reunalle kohti lähes 180-senttistä ryppyistä liituraitakasaa. Verta, suuri määrä verta kimalteli salin pehmeässä valaistuksessa.

Winona puolestaan istui liikkumatta kuin isänsä lempi Rodin-patsas, kun kaaos salissa yltyi. Sekasorron keskellä kuului möreitä huutoja: ”Soittakaa hätänumeroon!” ja ”Olen lääkäri, päästäkää minut lähemmäs!”

Winona oli ja pysyi jähmettyneenä paikoilleen.

Hänestä oli tullut orpo kahdessa sekunnissa. Hän oli täysin yksin maailmassa. Täysin yksin. Suuri, tyhjä talo odotti häntä pitkän pihatien päässä ja dementoitunut isoisä toisella puolella kaupunkia.

Täydellisen yksin.

Ajatus sai kyynleet kihoamaan hänen silmiinsä. Hän räpytteli ne piiloon.

Hän räpytteli kaiken pois mielestään.

Stormy sai otteen esiintymislavan kaiteesta ja hänen jalkansa laskeutui turvallisesti seuraavalle askelmalle. Hän lähestyi Winonaa kuin suosionosoitusten läpi uiskenteleva hai ja Winona nousi seisomaan, kuten tiesi isänsä tahtovan. Hän painoi kultakorua vasten arkaa, kuumottavaa ihoaan ranteen sisäpuolella. *Aurinko kohoaa aurinko kohoaa aurinko kohoaa...*

Kaikki oli tietenkin ollut vain hänen mielikuvitustaan. Stormyn kaltaiset miehet ovat kuolemattomia.

Winona Olsen ei ikimailmassa olisi niin onnekas.

Hän otti vastaan isänsä ojentaman lasiveistoksen sekä suukon, jonka hänen isänsä suuntasi täydellisellä tyyllillä hänen poskelleen puristaessaan tytärtään samalla hartioista.

Eipä tuolla niin väliä, Winona ajatteli itsekseen. Jos isä olisi kuollut, hän olisi itse nääntynyt nälkään.

Hänellä ei nimittäin ollut avaimia isän lukitsemaan ruoka-kaappiin.

KAKSI

Lucille Pryce potkaisi pinkin hollannikkaan jalastaan, tarttui toiseen jalkineeseen kädellään ja paiskasi sen päin seinää. ”*Mikseivät* valot ole päällä, Marcus?” hän huusi lämäyttäessään ulko-oven kiinni perässään. Hän räpsytti valokatkaisijaa uudelleen. Ja uudelleen. Sitten hän läpsäisi seinää avokämmenellä. ”Marcus!” Äidin puisessa telineessä oleva lusikkakokoelma helisi seinällä iskun voimasta.

Korkkimatto tuntui tahmealta hänen paljaiden jalkojensa alla, kun hän sipsutti olohuoneeseen. Korkkimatto oli ja pysyi tahmeana, vaikka Lucille olisi kuinka usein noussut moppaamaan sen aamulla ennen koulua. Hän moppasi sen, ettei hänen äitinsä jälleen kerran kävelisi ovelle, pudottaisi käsilaukkuaan lattialle, räpyttelisi silmiään hitaasti, kuin pohtien epäuskoisena, voiko hänen elämänsä todella olla tällaista. Oli montakin syytä sille, miksi Lucille moppasi lattioita, pesi kylpyhuoneen, raatoi tuplavuoroja dinerissa ja tinki herra Jessupin supermarketista varastamista pihveistä, joita tämä möi El Caminon takakontista. Lucille ei halunnut, että äidin

senttään syntymäpäivänään tarvitsisi syödä säilykkeitä suoraan purkista, helvetti senttään. Silmien räpyttely oli kuitenkin pääasiallinen syy. Aivan kuin äidin karmea elämä kokonaisuudessaan olisi silmään joutunut roska.

Äidin räpyttely ei tehnyt minkäänlaista vaikutusta isoveljeen. Ei kerrassaan minkäänlaista.

”Kirjoitin viime viikolla shekin”, Lucille sanoi sohvalla rötöttävälle hahmolle. ”Suljin sen kirjekuoreen. Se ei ollut kuin postimerkkiä vailla. Postimerkkiä! Annoin sinulle rahaa ja pyysin sinua menemään Meijeriin ostamaan merkin!”

Marcus yskäisi. ”Meijer on ruokakauppa, senkin idiootti.”

”Siellä myydään postimerkkejä”, Lucille sanoi. ”Tiskillä. Eli jos et hoitanut hommaa, niin... jätit siis sähkölaskun vain jonnekin lojumaan. Minne?”

Marcus kohautti olkapäitään. Lucille erotti sen pimeäsäkin.

”Helvetin helvetti”, hän sanoi ja tarttui seinään kiinnitetyn lankapuhelimen luuriin. Ja palautti sen takaisin paikoilleen, sillä ilman sähköä se olisi tietenkin mykkä. Muristen hän onki matkapuhelimen käsilaukustaan. Se oli käytettynä ostettu iPhone 4, jonka näyttö oli säröillä, eikä luuri toiminut muutenkaan kunnolla. Hän ei löytänyt puhelimesta sähköyhtiön osoitetta, joten hän lähetti viestin Winonalle ja jäi odottamaan. Hän ei voinut laittaa viestiä äidille. Äidillä oli muitakin huolia riittämiin.

Marcus nuokkui edelleen oman luurinsa yllä aivan kuin jumalan viesti enkeleille olisi palkintona sille, joka selviäisi tämän tason *Candy Crushista*. Lucille ei pyytänyt apua. Hän tiesi sen olevan hyödytöntä. Sen sijaan hän kysyi muka huoltomasti: ”Paljonko sinulla on vielä akkua jäljellä?” Tarve saada puhelin ladattua saattaisi tuuppia Marcusta toimimaan.

”Kaksitoista prosenttia. Minulla on kuitenkin varavirtälähde. Älä turhaan huolehdi puolestani.” Hän sanoi sen ilman ironian häivääkään.

Lucille veti syvään henkeä ja haroi takkuista tukkaansa. Kello oli puoli yhdeksän. Hän oli ollut ensimmäisessä työvuorossa dinerissa, mutta äiti työskentelisi siellä kymmenen asti. Hän lukitsisi ovet, ja koska Lucille oli saanut lainata autoa, äiti kävelisi koko neljäntoista korttelin matkan kotiin. Vielä olisi aikaa paikata tilanne.

Jos sähköyhtiöstä vastattaisiin puhelimeen sulkemisajan jälkeen. Jos he suostuisivat palauttamaan sähköt ennen huomista.

Puhelimen näytöltä kajastava vaaleanpuna-vihreä valo sai Marcuksen näyttämään oudolta Halinallelta. Hänen toinen jalkansa lepäsi sinisellä samettirahilla, kuten aina. Marcus oli hankkinut sen nettikaupasta puoli vuotta aiemmin. Hän käytti jalkaa tekosyynä aivan kaikelle. Sille, ettei hänellä ollut työpaikkaa. Ettei hän opiskellut. Ettei hän syönyt muuta kuin Oreo-keksejä eikä käynyt ulkona muutoin kuin luimistellesaan keskellä yötä huoltoasemalle ostamaan inkivääriolutta kuin joku limua latkiva ihmissusi, joka heräsi henkiin vasta kellon lyötyä kaksitoista. Ennen jalkaa tekosyynä oli toiminut kädessä oleva palovamma, jonka hän oli saanut uudesta mariipiipustaan. Marcus oli kaksikymmenvuotias, mutta käytöstavoiltaan hän vastasi nelivuotiasta, joka ei haaveillut muusta kuin McDonald'sin pallomerestä.

Katsoessaan veljeään Lucille tunsi jonkin sisimmässään näivettyvän niin voimalla, että hän tiesi jonain päivänä äidin huomaavan sen. Silloin äiti näkisi hänen raivonsa ja oppisi tuntemaan tyttärensä juuri niin kovana mimminä kuin hän oikeasti oli.

Marcuksen pitää vain kasvaa aikuiseksi, Lucy, äiti tapasi sanoa silittäen Lucillen paksuja vaaleita hiuksia hänen valittaessaan siitä, miksi Marcus on ostanut juuri PlayStation 4 Deluxe Bullshit Editionin, kun taas hänen oli työskenneltävä myöhään iltaan kyetäkseen hankkimaan voimistelujoukkueen asun.

Niinkö? Lucille kysyi. Miksi minun sitten piti kasvaa aikuiseksi ennen häntä?

Lucille poimi työkenkensä lattialta ja astui ulos ovesta.

Hän istahti porrasaskelmalle odottamaan Winonan vastausta. Pimeys oli laskeutunut jo kauan sitten, kuten aina täällä pohjoisessa, 150 kilometrin päässä keskeltä ei-mitään. Aurinko kuului niille, jotka asuivat vähän vähemmän jumalan selän takana.

Naapurin kuistivalo oli jo syttynyt. Lucillen vilkaistessa jälleen puhelintaan naapurissa asuva Tammy-serkku kurkisti ulos lähes aina avoinna olevasta ikkunastaan. ”Onko kaikki hyvin?”

”Than okei”, Lucille huikkasi takaisin ja heilautti kättään. ”Odotan vain yhtä puhelua.”

”Hyvä on kultaseni. Sano Bonnielle terveisiä.”

Lucillea hymyilytti, ettei Tammy-serkku lähettänyt terveisiä Marcukselle. ”Ja minulta Boomerille ja Sticksille”, Lucille sanoi, vaikka Tammyn punertavan kirjavat kissat olivat ilkeitä riiviöitä.

Tammy nyökkäsi ja rämäytti ikkunan kiinni. Lucillen puhelin alkoi hälyttää.

Tässä on Kingsville Electricin numero, Winona kirjoitti. Mokusiko Marcus?

Onko Paavi katolinen?

Winona ei vastannut heti, joten Lucille kysyi: *Onko kaikki kunnossa?*

Samassa hänen puhelimensa pimeni. Hän kiroili, ja kiroili vielä toisenkin kerran. Tammy-serkun ikkuna raottui hieman, ja Lucille sulki suunsa. Kaikkein viimeksi hän halusi, että naapurit saisivat tietää heidän rahahuolistaan, vaikka kuuluivatkin samaan sukuun.

Koko Kingsville tiesi Lucillen perheen olevan roskasakkia, yhtä varmasti kuin murhasta joutuu helvettiin.

Lucille uskoi helvetin olemassaoloon. Hän uskoi äitiinsä. Hän uskoi pääsevänsä pois Kingsvillestä, ennen kuin se imisi loputkin kuset ja etikät hänen elimistöstään.

Muun tekemisen puutteessa Lucille käveli pihatien päähän ja kurkisti postilaatikkoon. Tarjouskuponkeja Food Fairiin ja Meijeriin, veljen nimellä lähetettyjä luottokorttimainoksia, jotka hän repi siltä seisomalta. Mainoslehtinen vuorokauden ympäri avoinna olevasta tavaratalosta. Siitä hänelle muistui mieleen, että heidän oli ollut tarkoitus mennä Winonan kanssa ostamaan sieltä karamellikaulakorut. Lisää laskuja: vesilasku, äidin luottokorttilasku ja maksukanavalasku. Laskukone Lucillen päässä raksutti.

Lucille oli säästänyt Winonan ja hänen yhteistä Chicagonseikkailua varten, jota hän oli viime aikoina alkanut ajatella juuri sellaisena: kuin matkana Disneylandiin, mutta aikuisversiona viinoineen kaikkineen. Hän oli säästänyt jo kuu-kausien ajan, muttei ollut saanut kerättyä vielä lähimainkaan tarpeeksi rahaa kasaan. Oli mahdotonta säästää yhtä aikaa pakomatkaan ja maksaa perheen laskuja, etenkin nyt, kun Pryceille napsahtaisi vielä ylimääräinen kustannus sähköliittymän uudelleenavaamisesta. Olisipa hänellä vielä talella salainen kätkönsä, jota hän oli piilotellut neljätöistävuotiaasta lähtien...

Hän pakotti itsensä unohtamaan sen. Sitä ei ollut enää. Marcus oli vienyt kaiken. Veli oli ottanut rahat, mutta sinä iltana poliisiasemalla maailmankaikkeus oli antanut hänelle Winonan vastalahjaksi.

Lucillen näkökulmasta hän sai omansa takaisin korkojen kera.

Hän seisoi siinä kaivellen hiekkaa varpaillaan, tuijottaen tyhjiyteen (minne hänen kokemuksensa mukaan kaikki oikeat vastauksen matematiikan kokeissa oli piilotettu vain hänen kiusakseen). Yhtäkkiä hänen katseensa osui tien toisella puolella

olevaan Crown Viciin. Auto oli hieman kulunut, ruostetta siellä täällä, ja lommo ajanpuoleisen ovenkahvan ympärillä.

Lucille ei tunnistanut lommoa eikä autoa, mikä ei ihmettyttäisi ketään Kingsvillen ulkopuolella asuvaa. Lucille oli kuitenkin 50-prosenttisesti Pryce ja 50-prosenttisesti Folgarelli ja vähintään 80-prosenttisesti sukua joka ikiselle naapuruston asukkaalle. Yksikään *heistä* ei omistanut autoa, joka näytti suoraan poliisin ylijäämähuutokaupasta ostetulta.

Lucille kallisti päätään – yleensä hän vältti tekemästä niin, sillä hän tiesi näyttävänsä siinä asennossa kultaiselta noutajalta – ja siristi silmiään. Lucille huomasi miehen, joka istui ajan paikalla kumartuneena kännykän ylle kuin kakkosluokan saippuaopperan näyttelijä. Siviiliasuinen poliisi. Kuka muu tekstaisi kyynärpäät rattiin nojaten? Vain sellainen, joka halusi varmistaa, että hänen puhelimensa huomataan. Joku, joka halusi uskotella tekevänsä jotain ihan muuta kuin *tarkkailevansa viereistä taloa*.

Lucille kiroili pitkän tovin ennen kuin rymisteli takaisin ulko-ovelle.

”Marcus”, hän huusi. ”Marcus!”

Lucillen järkytykseksi veli nilkutti häntä vastaan. Veljen kasvot olivat kirjavat kaikesta prosessoidusta, sokeria täynnä olevasta ravinnosta ja varsin ilmeisestä aurinkoallergiasta.

”Joku kyttä päiväystä ulkona”, Lucille sanoi. ”Hänellä on *kiikari* kaulassa kuin jollain metsänvartijalla, ja sinä taidat olla se karhu, jota hän etsii.”

Marcus kohautti olkapäitään ja kääntyi palatakseen takaisin sohvalle.

”Ai, tämä ei tainnutkaan olla sinulle uutinen? No eipä *tienkään*”, Lucille sanoi, ryntäsi veljensä perässä keittiöön ja juttasi hänet työtasoa vasten. ”Myytkö taas kamaa?”

Marcus tuijotti häntä kuin Super Bowlin hologrammi-muistomerkkiä tai aavetta.

”Olenko olemassa? Näenkö kenties *unta* tästä keskustelusta? Myytkö. Taas. Kamaa.” Hän tuijotti terävästi veljensä jalkaterää. ”Oletko taas ruvennut myymään kamaa *kotoa* käsin?”

Marcus oli toiminut edellisen vuoden ekstaasikuriirina eräälle Yläniemimaan huumeparoneista, jolla oli niinkin epärealistinen käsitys itsestään, että kutsui itseään Candy Maniksi. (Lucille oli melko varma siitä, että tyypin nimi oli todellisuudessa joku ihan tavallinen Shawn.) Vuoden lopussa Marcus oli kuitenkin mennyt tiskarin hommiin ravintolaan, ja Lucille oli – naiivisti – kuvitellut, että veli oli lopettanut huumeiden välittämisen.

Sitten Marcuksen ”jalkaterä murtui”, kun sen päälle putosi laatikollinen tiskirättejä.

”En oikein pääse liikkumaan tällä jalalla”, Marcus sanoi lopulta. ”Sen vuoksi minun on parempi työskennellä *kotoa* käsin.”

”Työskennellä *kotoa*...” Lucille puristi kädet nyrkkiin ja tunki ne taskuihinsa. ”Teet siis koko ajan rahaa ja piilotat tuotot jonnekin?”

Marcus tuhahti. ”Paraskin puhuja.”

”En ole milloinkaan tehnyt mitään, mikä vaarantaisi sinut tai äidin! Herran tähden Marcus, *ne tietävät*, että diilaat, ne kyttäävät tuolla ulkona *juuri parhaillaan*. Sinun on lopetettava tämä. Tiedät, ettei näin voi jatkua.”

Keittiössä oli pimeää, ja kuuma, koska tuulettimet eivät toimineet. Michigan lämpeni toukokuussa kuin lämpöpatteri, ja sisällä oli aina tukalaa. Marcuksen ohimoille oli kohonnut pieniä hikipisaroita. Hän näytti ihan kalalta. Hikiseltä kalalta. ”Jos kerran vihaat minua niin paljon”, Marcus sanoi, ”mikset narautu minua?”

”Koska”, Lucille vastasi, ”äiti ei ikimaailmassa antaisi kultapoikansa lahota sellissä odottamassa oikeudenkäyntiä.

Niinpä hän tyhjentäisi kaikki pankkitilinsä. Mitäköhän siellä mahtaa olla, parisataa dollaria? Prycen serkut antaisivat omistaan, Folgarelli-serkut auttaisivat myös, sillä kukaan ei halua yhden meistä mätänevän koko kaupungin nauraessa suvulle, joten kaikki kaivelisivat ylimääräiset rahansa sohvatyynyjensä alta. Sieltä voisi saada ehkä vielä viisisataa dollaria. *Ehkä*. Maksettavaa jäisi vielä, en tiedä, pari tuhatta dollaria, joten meidän pitäisi nostaa sijoitukset, kiinnittää talo...”

Marcus räpäytti silmiään.

”Mikään tästä ei ole tainnut käydä mielessäsi?” Lucille sanoi. ”*Vai mitä?* Sinun ei ole koskaan tarvinnut ajatella yhtään mitään. Entä kun minä joudun tekemään parikymmentä vuotta töitä maksaakseni kaiken takaisin samaan aikaan kun sinä treenaat vankilan salilla sixpackiä ja opiskelet juristiksi? Ei käy. Lopeta myyminen. Sinä lopetat *tällä sekunnilla*.”

Hänen vielä puhuessaan Marcus työnsi häntä edellään takaperin tyhjää katse maahan luotuna. ”Entäpä jos tehdäänkin näin? Sinä lopetat minun vahtimiseni. Vitun pikkusisko jakelee minulle käskyjä. Pyhä Lucille. Tehdäänpä vaihteeksi niin, että *minä* käskän sinua. Jos liikutat evääsikään siihen suuntaan, että suunnitelmani menevät pieleen, kerron kyttille, että sinä olit kaiken aikaa mukana tässä.”

Lucille tuijotti veljeään raivokkaasti yrittäen kuumeisesti keksiä vastahyökkäystä, kun Marcus kallisti päätään.

Hän kallisti sitä samalla tavalla kuin Lucille yrittäessään selvittää jonkin pulman.

Marcus oli hänen veljensä. Samaa verta. Heidät oli tehty samoista aineksista – he olivat kuin koneita, joiden osaset olivat vain hiukan eri järjestyksessä.

Tukahtuneesti hengittäen Lucille työnsi veljensä kauemmaksi. ”Et voi voittaa tätä, Lucy”, Marcus sanoi, mutta Lucille oli jo ottanut jalat alleen. Häntä kuvotti ja hän tärisi, kun hän ryntäsi ulos ovesta.

Ulkoportaalla hän melkein kompastui työkenkiinsä ja puhelimeensa ja sieppasi ne mukaansa vapisevin käsin. ”Tammy!” hän huusi. Serkku työnsi päänsä ulos ikkunasta – hän oli varmaankin kuullut koko hiton näytelmän. ”Sopiiko, että tulen sittenkin tervehtimään kisuja ihan itse? Ehkä voisin ladata luurini samalla?”

KOLME

Winona tunsi ajoittain syyllisyyttä siitä, ettei oikein osannut hallita ajatuksiaan. Että hän edes ajoittain *pohti*, millaista hänen elämänsä olisi, jos Stormy ei palaisikaan töistä kotiin.

Juuri nyt Stormy ja Winona ajoivat yli pienen punaisen sillan, joka kaartui hitaasti sulavan puron ylitse. He olivat matkalla lauantaiaamuiselle vierailulle isoisän luokse, eikä Winonan päähän mahtunut kuin: *Entä jos asfaltti on jäästä liukas?*

Entä jos renkaat joutuvat liirtoon, eivätkä jarrut pidä?

Entä jos putoamme kaiteen yli?

Entä jos vain minä säilyisin hengissä?

Ei tarvittaisi kuin yksi virheliike, pieni vahinko.

Stormy käänsi auton sulavasti oikealle, ohi valkoisen puuaidan ja kimaltelevan ruohikon kohti isoisä Pernetin naapurustoa. Siellä oli harvaan rakennettuja tiilikartanoita ja ylisuuria kivitaloja. Ei jäätä.

”Hoitaja soitti tänä aamuna”, Stormy sanoi tyyllä, soinnittomalla äänellä, jonka hän säästi tilanteisiin, joissa he olivat kahdestaan. Aivan kuin hän olisi käyttänyt kaiken viehätys-

voimansa viikon aikana ja haluaisi antaa äänihuultensa levätä ja toipua.

Winonan vatsassa muljahti. ”Onko isoisä kunnossa?”

Stormy irrotti katseensa tiestä ja tutkaili häntä. Oliko Winona vastannut liian innokkaasti? Eikö hän ollut kuulostanut tarpeeksi huolestuneelta? Liian huolestuneelta?

Joka lauantaista aamukahvitapaamisista huolimatta isän ja isoisän välit eivät olleet parhaat mahdolliset, ja Winona oli oppinut luovimaan keskustellessaan heidän kanssaan.

Hän oli pohtinut, mahtoiko kireys johtua hänen äitinsä kuolemasta – kenties isoisä piti isää syyllisenä siihen, että äiti oli ottanut yliannostuksen?

Mutta sitten *eräänä iltana* hänelle oli valjennut, että isä vihasi isoisää vähintään yhtä paljon kuin isoisä Pernet vihasi Stormy – ellei peräti enemmän.

”Hänellä on ollut vaikea viikko”, Stormy vastasi lopulta. ”Älä ihmettele, jos hän sekoittaa sinut äitiisi.”

He kääntyivät pitkälle pihatielle, jota vartioi kaksi valtavaa kivileijonaa. Kun Winona oli lapsi, äiti oli kertonut joskus kuvitelleensa, että illan tullen leijonat heräsivät henkiin ja kuljeskelivat hänen vanhempiansa laitumilla ja puutarhoissa varmistaen, ettei mikään paha pääsisi tunkeutumaan sinne.

Winona muisti, että äiti oli kertonut tämän samaan tyyliin kuin niin monet muutkin asiat: kaihoisasti, aivan kuin sanoissa olisi ollut salainen, syvällinen merkitys, jota Winona ei vielä kyennyt ymmärtämään. Melkein kaikki muistot äidistä sisälsivät ajatuksen, että *ymmärrän tämän, kun olen vanhempi*. Mutta nyt, liki kymmenen vuotta Katherine Olsenin kuoleman jälkeen, Winona ei tiennyt yhtään paremmin, kuka hänen äitinsä oikein oli ollut ja mitä hänelle oli tapahtunut.

Hetken aikaa hän yritti kuvitella kivisten leijonien heräävän henkiin, hyppäävän auton konepellille ja työntävän massiiviset käpälänsä tuulilasin läpi suoraan Stormyn...

Hänen olisi ryhdistädyttävä. Hänen ajatuksensa olivat lapsellisia ja suorastaan ylidramaattista. Eihän Stormy ollut koskaan edes vahingoittanut häntä – paitsi sen *yhden* kerran, joka oli varmaankin ollut vahinko. Jos Winona kuljeskelikin kotonaan tuntien alasimen painon rinnallaan, peläten että yksikin virheliike saisi maailmanlopun liekit laskeutumaan taivaasta, oli ongelma lähinnä *hänen*, ei isän.

Stormy oli tarkka, muttei väkivaltainen. Paitsi sen yhden kerran, joka oli varmaankin ollut vahinko, kun sitä nyt ajatteli.

Siitä huolimatta Winona tunsu puristavan paineen ympärillään, kuten hän aina tunsu ollessaan isänsä seurassa tai talossa odottamassa isän kotiinpaluuta, tai koulussa tuijottaessaan kellon viisareita, jotka kertoivat että koulupäivä lähestyi loppuaan.

Puristus hellitti ainoastaan Lucillen seurassa.

Winonan paras ystävä ei kulkenut maailmassa varpaisillaan peläten, että pienikin virheaskel saisi pallon suistumaan radaltaan. Ensi vuonna he asuisivat yhdessä Chicagossa. Lucille työskentelisi jossain siistissä, tyylikkäässä ravintolassa ja Winona suorittaisi fuksivuottaan samassa yliopistossa, jossa hänen isänsä oli aikoinaan opiskellut – ja kaikki olisi toisin.

Hänen pitäisi vain onnistua vakuuttamaan isä siitä, että olisi parempi asua jossain muualla kuin kampuksella. Entä jos isä suuttuisi siitä? Winona täyttäisi pian kahdeksantoista. Silloin hän saisi tehdä mitä ikinä itse haluaisi.

”Älä mene mukaan hänen harhakuvitelmiinsä”, Stormy sanoi heidän saavuttaessa pihatien pään. ”Mutta älä myöskään suututa häntä.”

Winona nyökkäsi. Stormy pysäköi auton siten, että sen kiiltävä musta keula osoitti viereiseen autotalliin, missä isoisä säilytti vuoden 1969 Alfa Romeo -avoautoa. Ei sillä, että hän olisi enää kyennyt ajamaan. Isoisä oli melkein sokea ja

Alzheimer oli hiipinyt hänen aivoihinsa hiljaa kuin usva, piilottaen pala kerrallaan kaiken sen, mitä hän oli joskus tiennyt ja tuntenut.

”On se sääli”, Stormy sanoi vilkaistessaan suljettua autotallin ovea – aivan kuten hän teki joka viikko. Winona ei tiennyt, tarkoittiko hän sitä, mitä isoisälle tapahtui, vai sitä, että auto kökötti piilossa, käyttämättömänä, lukkojen takana, eikä kukaan ajanut sillä.

He nousivat autosta ja lähtivät kulkemaan laattakäytävää pitkin kohti kaksoisovia, jotka yksi hoitajista avasi jo ennen kuin he ehtivät soittaa kelloa.

He olivat minuutilleen ajallaan. He olivat aina minuutilleen ajallaan.

”Herra Olsen”, Vera-niminen tummatukkainen hoitaja sanoi. ”Neiti Olsen. *Upeat kukat!* Olkaa hyvät ja käykää sisään.” Hän vastaanotti vaasin, joka oli täynnä hennon oransseja ja keltaisia kukkia, kuin myös kahdenkymmenen dollarin juomarahaa, jonka Stormy ojensi hänelle pelkästä oven avaamisesta.

”Kiitos Vera”, Stormy sanoi hymyillen säteilevästi kuin spottivalo. Hoitajan ilme vakavoitui, hän kääntyi kannoillaan ja lähti johdattamaan heitä taulujen ja ylellisten tapettien reunustamaan labyrinttiin. Winona noudatti jo perinteeksi muodostunutta tapaansa: hän etsi taulujen seasta jokaisen äitiä esittävän valokuvan. Katherine Olsen muistutti Van Goghia mustavalkoisessa otoksessa, jossa hän näytti surulliselta ja sulkeutuneelta, katse suunnattuna jonnekin kehysten ulkopuolelle.

Juuri sellaisena Winona muisti hänet.

Valoisan keittiön takana, talon perällä sijaitsevassa talvipuutarhassa, isoisä istui selkä heihin päin auringon valokeilaan asetetussa tuolissaan.

”Tryggve”, Vera sanoi vaihtaessaan juuri tuodut kukat vanhojen tilalle. ”Sait vieraita.”

”Hei, isä”, Stormy sanoi heidän astuessaan sisälle huoneeseen.

Isoisän katse harhaili epävarmasti kohti vävypoikaa, mutta hänen kasvonsa pysyivät ilmeettöminä, kunnes hän huomasi Winonan. Hänen kulmakarvojensa väliin ilmestyi ryppy, ja Winona valmistautui kuulemaan äitinsä nimen.

Sen sijaan isoisä sanoi voimattomasti: ”Tiesin kyllä...”

Stormy paiskasi kätensä isoisän olkapäälle. ”Maistuisiko sinulle kahvi, isä? Vera, toisitko pikkuleivät!”

Isoisä tuijotti kunnes Stormy hiljeni.

Winona liikahti hermostuneesti. ”Haluaisitko kahvia, isoisä?”

Hän olisi vain halunnut livahtaa pois, käpertyä äidin lapsuuden huoneen sohvalle, kuljettaa sormiaan pitkin silkisen tilkkutäkin pintaa ja tutkailla näytelmiä ja runokirjoja pursuvan mahonkisen kirjahyllyn sisältöä.

Heidän vierailunsa olivat kuitenkin aina lyhyitä, ja Stormy vaati, että jokainen hetki vietettiin isoisä Pernetin kanssa. Kuullessaan Winonan äänen isoisän tuuheat kulmakarvat kohosivat ja suu muodosti täydellisen O-kirjaimen. Isoisä sulki Winonan käden omiinsa. Isoisän iho oli paperinohutta.

”Herra Olsen?” Vera huusi keittiöstä. ”Pyytäisin teitä hyväksymään muutaman laskun.”

Stormy puuskahti, ja hänen tummat silmänsä harhailivat ovesta tyttäreen, jonka käsi oli edelleen vankina isoisän vapi-sevien käsien välissä.

”Palaan *pian* takaisin”, Stormy sanoi. Hänen säteilevä hymynsä valaisi vitivalkoiset hampaatkin, kun hän kääntyi kannoillaan ja palasi keittiöön. ”Niin Vera?”

Winona katsoi isoisäänsä ja yritti pakottaa huulilleen rohaisevan hymyn. He eivät olleet koskaan olleet läheisiä. Ja Winona oli pelännyt näitä vierailuja siitä lähtien, kun edellisenä vuonna isoisä oli soittanut hänelle itkuisena ja häm-

mentyneenä, ja hän oli löytänyt isoisän tienposkesta, litimärkänä ja paljasjaloin vain pyjama yllään.

Kuinka hänen isänsä ärtyi joka viikko vierailujen vuoksi.

Kuinka nuo kosteat, siniset silmät hakivat hänen katsettaan.

”Miten päiväsi on sujunut?” Winona kysyi isoisältään.

”*Tiesin* kyllä...” isoisä sanoi jälleen silmät suurina, hengitys vinkuen. Hän yritti tarttua Winonaa hihasta, maksaläikkäiset kädet hapuillen kohti sifonkikangasta. ”Sain kirjeesi. *Tiesin* kyllä, että olet elossa, Katherine. *Tiesin* sen koko ajan.”

Lintujen liverrys peittyi Winonan pään täyttämän kohinan alle. Vaikka häntä oli varoitettu, ei hän ollut valmistautunut kuulemaan äitinsä nimeä, tulemaan sekoitetuksi häneen.

”Ei isoisä”, hän sanoi lempeästi. ”Se olen minä, Winona.”

Mutta isoisä Pernet kohottautui tuolilta ja hänen otteensa Winonan kädestä tiukentui entisestään. ”Mitä hän teki sinulle?” hän murisi. ”Mitä se sika *teki* sinulle?”

Winona ravisti kauhuissaan päätään ja yritti vapautua otteesta. ”Winona tässä”, hän toisti. ”Winona.”

Isoisä rojahti takaisin istuimelleen. ”Niin”, hän sanoi käheällä äänellä. ”Winona. Hän ei anna Winonalle kirjettä, joka tytölle kuuluu... Hän ei saa koskaan tietää...”

”Mikä ihmeen kirje?” Winona kuiskasi.

Stormy palasi talvipuutarhaan hopeista kahvipannua kantaen kasvoillaan veitsenterävä, leveä hymy. Winona tunsu, kuinka hänen kasvonsa vaihtoivat vaistomaisesti ilmettä, vaikka hän edelleen piteli käsivarttaan siitä kohtaa, johon isoisän sormet olivat uppoutuneet.

Stormy kulki heidän välistään ja alkoi täyttää lautasilla odottavia valkoisia posliinikuppeja. ”Kylläpä tänään on upea sää, eikö vain?”

Winona yritti tahdonvoimallaan hiljentää hurjasti takovan sydämensä. Hän nyökkäsi. ”Niin on”, hän sanoi rauhallisesti.